

Arrest

nr. 290 035 van 8 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DE MULDER en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 november 2020 om internationale bescherming. Op 8 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Soedanese nationaliteit, u bent afkomstig uit Habila, Zuid-Kordofan. U behoort tot de etnische groep Tama langs vaderskant en de Nuba-stam Abassiyya langs moederskant. U bent een weduwnaar en u hebt geen kinderen.

U bracht heel uw leven in Soedan door te Habila als landbouwer en herder.

Gedurende uw leven waren er constant problemen en conflicten tussen de bewoners van Habila, afkomstig van niet-Arabische stammen, en de Arabische nomaden die in de streek kwamen.

Op 28.02.2015 werd Habila aangevallen door de Haraka Sha'abiyya (Sudan People's Liberation Movement – SPLMN). Gedurende de daaropvolgende dagen waren er verschillende aanvallen in de buurt van het dorp. Na 5 dagen kwamen overheidsstroepen inwoners van Habila arresteren als vergelding. U werd meegenomen naar een kamp, waar u werd gemarteld. U werd 15 dagen vastgehouden. Sommige van uw medegevangenen lieten het leven tijdens de martelingen. U werd ondervraagd over een medebewoner van Habila, A. (...), die een leider zou zijn bij de SPLM-N en u werd beschuldigd van spionage. Na 15 dagen werd u vrijgelaten en kreeg u een papier mee, dat u in Habila door de Da'am Saria' (Rapid Support Forces - RSF) moest laten ondertekenen op regelmatige basis.

U nam na uw vrijlating uw toevlucht in het huis van een vrouw, H. H. (...), die u onderdak bood. Via haar contacteerde u uw oom, deze kwam twee weken later naar u toe met de boodschap dat het kamp waarin u gevangen had gezeten, was aangevallen. Als vergelding waren de veiligheidsdiensten in Habila op zoek naar collaborateurs, waaronder u. Uw oom gaf u geld mee, en u besloot meteen te vluchten naar Libië, eind maart 2015.

U verbleef twee jaar lang te Libië, waarna u in maart 2017 overstak naar Italië. U reisde verder naar Frankrijk en België, waar u in juni 2017 aankwam. U diende geen verzoek om internationale bescherming (VIB) in omdat u schrik had dat de toenmalige staatssecretaris voor asiel en migratie Soedanezen wou terugsturen naar hun land. U probeerde door te reizen naar Engeland.

Op 7 januari 2020 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 520.000 EUR, deze laatste met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 3 jaar voor wat betreft een gedeelte van 390.000 EUR, omdat u schuldig werd bevonden aan bendevoorming en mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

U diende vanuit de Hulpgevangenis te Leuven een verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2020.

U legt geen documenten neer om uw verzoek te ondersteunen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dit om onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat u op 7 januari 2020 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 520.000 EUR, deze laatste met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 3 jaar voor wat betreft een gedeelte van 390.000 EUR, omdat u schuldig werd bevonden aan bendevoorming en mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. In het bijzonder werd vastgesteld dat er misbruik gemaakt werd van de precare situatie van de slachtoffers, waarvan sommigen minderjarig; dat van de betrokken activiteiten een gewoonte werd gemaakt; en dat het daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid

van een criminele vereniging betrof. U ging niet in beroep tegen dit vonnis waardoor het definitief is geworden.

Artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan weigeren indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 7 januari 2020.

Uit het vonnis blijkt dat u een vooraanstaande en coördinerende rol vervulde in een criminele bende die zich bezighield met grootschalige mensensmokkel. De bende waarbinnen u een leidinggevende rol speelde, opereerde op parkings naast of in de buurt van snelwegen, waar het de toegang forceerde tot de laadruimte van vrachtwagens die richting het Verenigd Koninkrijk reden en het transmigranten tussen de lading verstopte. In totaal werden er 131 feiten van mensensmokkel gepleegd door de bende, waaronder 76 feiten die op grond van het strafonderzoek aan u konden worden gelinkt en die bewezen werden geacht. De feiten, die op georganiseerde wijze plaatsvonden, bestrijken een periode van 155 dagen (vonnis correctionele rechtbank, p.29). Er werd hierbij systematisch misbruik gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de slachtoffers, waarvan een aantal minderjarig, zich bevonden (ibid., p.28). U hield zich samen met een andere beklaagde bezig met het coördineren en aansturen van de activiteiten van de bende, alsook met de financiële aangelegenheden. U voerde onderhandelingen over de te betalen bedragen; zag er nauwgezet op toe dat de slachtoffers betaalden; gaf andere bendeleden concrete instructies bij het smokkelen van de slachtoffers; en volgde de transporten, en de afloop ervan, op. U was bovendien bij een groot aantal transporten zelf aanwezig (ibid., p.30). De rechtbank achtte uw bewering als zou u "occasioneel hulp" geboden hebben maar hiervoor nooit geld gevraagd hebben, en uw ontkenning een mensensmokkelaar te zijn, niet geloofwaardig (ibid., p.30). Er werd u dan ook een gevangenisstraf van 4 jaar zonder uitstel en een zeer hoge geldboete (zie supra) opgelegd. De rechtbank wees er in zijn vonnis op dat georganiseerde mensensmokkel onlosmakelijk verbonden is met menselijk leed en gepaard gaat met aanzienlijke risico's voor de slachtoffers, waarbij men er niet voor terugdeinst om de fysieke integriteit en soms zelfs het leven van de gesmokkelden in gevaar te brengen. De rechtbank stelde daarbij vast dat u louter uit winstbejag had gehandeld en daarbij misbruik had gemaakt van de kwetsbare positie van de slachtoffers (ibid., p.36). Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 7 januari 2020 staat het onmiskenbaar vast dat de criminele organisatie waarbinnen u een spilfiguur was, verantwoordelijk was voor grootschalige internationale mensensmokkel waarbij snel en persoonlijk geldgewin werd nagestreefd. Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd objectief zwaarwichtig, moreel bijzonder verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Mensensmokkel ondermijnt de openbare orde en bemoeilijkt de controle van de Belgische overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. De slachtoffers van mensensmokkel worden doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. Gelet op de aard van de feiten en de weerhouden verzwarende omstandigheden, de handelswijze van de bende, de omvang en het tijdsbestek van de feiten, uw coördinerende rol binnen deze bende, en de opgelegde straf, kan niet anders dan besloten worden dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4 Vw.

Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef in uw hoofde. Hierbij dient opnieuw de omvang van de smokkel en het tijdsbestek waarbinnen de feiten werden gepleegd te worden benadrukt (supra). Uit het vonnis blijkt voorts dat u uw handelen trachtte te minimaliseren door te stellen dat u slechts occasioneel mensen had geholpen, en dit zonder er geld voor te vragen, en door te ontkennen dat u een mensensmokkelaar bent (supra). Ook voor het CGVS bleef u de feiten minimaliseren. Zo stelde u dat jullie vrienden onder elkaar waren en elkaar hielpen met de doorreis. U stelde enkel dat het verkeerd was van u om commissie te vragen aan mensen die geld wilden overmaken (notities persoonlijk onderhoud d.d. 27.09.2022, p.8-9). Dit alles wijst op een totaal gebrek aan schuldinzicht en op een miskennen van de gerechtelijke veroordeling.

De vaststelling dat (i) u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf waarbij (ii) het georganiseerde karakter van de door u gepleegde feiten de veiligheid en openbare orde in gevaar heeft gebracht; (iii) u misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers; (iv) u van de activiteiten een gewoonte hebt gemaakt; (v) u louter uit winstbejag heeft gehandeld; (vi) geen enkel schuldinzicht noch berouw toont; en u (vii) aldus de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Geconfronteerd met de mogelijke toepassing van artikel 52/4 Vw., weet u uw handelen aan uw onwetendheid. U zou terechtgekomen zijn in een land waar u geen dak boven uw hoofd had en geen geld had (notities persoonlijk onderhoud d.d. 27.09.2022, p.9). Dit doet vooreerst geen enkele afbreuk aan de aard van de feiten, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid hierin. Zij tevens opgemerkt dat dergelijke redenen geenszins een verschoning vormen voor het plegen van misdrijven, en dat het eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming – waarbij u recht had op opvang minstens tijdens het de behandeling ervan – de door u aangehaalde problemen had kunnen oplossen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de constitutieve voorwaarden vervat in artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, aangezien u een gevaar vormt voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf. Daar u een gevaar vormt voor de samenleving wordt u bovendien, overeenkomstig artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet, uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

U legt geen documenten neer om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen, noch enige documenten die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat een verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Soedan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt u de status van vluchteling geweigerd. Verder meen ik dat u op basis van artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 4, 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In wat zich aandient als een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde en voor de nationale veiligheid. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker is zich verder goed bewust van het feit dat hij een zware fout heeft begaan en heeft hiervoor reeds een gevangenisstraf uitgezeten. Hij beseft de ernst van de feiten en heeft oprecht spijt. Verzoeker kan de klok niet terugdraaien, doch wil met zijn toekomstig gedrag blijf geven van verbetering.

Uit de motivering van verweerder kan niet worden afgeleid dat uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij actueel nog een werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de openbare orde. Er wordt door verweerder ook niet bewezen dat er nog een effectieve ernstige bedreiging voor de openbare orde van hem uitgaat.

Lezing van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 8/03/2022 (stuk 1) leert de dat er geen tegenaanwijzingen waren die de toekenning van het elektronische toezicht of een penitentiair verlof in de weg stonden.

Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank kan dan ook niet in redelijkheid worden afgeleid dat werd geoordeeld dat verzoeker een acuut gevaar vormt voor de openbare orde.

Er werd aan verzoeker zowel elektronische toezicht als penitentiair verlof van éénmaal 36 uur per veertien dagen toegekend wat impliceert dat geen nieuwe problemen werden vastgesteld en dat werd aangenomen dat er perspectieven op reclassering in de maatschappij waren.

Er dient eveneens rekening te worden gehouden met de mogelijkheid tot rehabilitatie en re-integratie in de samenleving, hetgeen niet is gebeurd, dit hoewel verweerder over de nodige elementen beschikt waaruit blijkt dat verzoeker bereid is om te werken en degelijk te rehabiliteren, hetgeen hij nu reeds doet. Verzoeker woont bij Mevr. S. M. (...) en draagt bij in het huishouden. Wanneer hij middelen heeft, draagt hij ook mee in de huur, conform het samenlevingsakkoord tussen hem en Mevr. S. M. (...) (stuk 2).

Hij doet vrijwilligerswerk in de lokale Kruidenierswinkel in het kader van de prerogatieven van de ILI (Initiative Locale d'Insertion) van de Stad Waterloo. Ook zij zijn tevreden over verzoeker (stuk 3).

Verzoeker volgt Franse lessen en wordt op financieel en administratief en psychosociaal vlak begeleid door zijn justitieassistent waardoor de eerder vastgestelde problematiek dat een gebrek aan inkomsten ertoe kan leiden dat hij misdrijven gaat plegen en dat hij inadequaat reageert indien hij met problemen wordt geconfronteerd dus schijnbaar wordt ondervangen. Ook zijn justitieassistent getuigt van de goede medewerking van dhr. A. (...) (stuk 4), Er kan enkel worden besloten dat er geen nieuwe negatieve elementen ten aanzien van verzoeker kunnen worden weerhouden. Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in die zin, dat er dient te worden bewezen dat er nog steeds sprake is van een effectieve ernstige bedreiging van de openbare orde (Arrest van 26 oktober 2020 in de zaak RvV X / IX nr. 242 985).

Het gedrag van verzoeker is geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing daarnaast geen rekening houdt met alle elementen voorhanden. Zo is het dat verzoeker niet kan worden teruggeleid naar Soedan.

Verzoeker rehabiliteert en heeft zijn leven thans op orde.

Er is op heden geen sprake van gevaar voor de openbare orde noch voor de nationale veiligheid.”

In wat zich aandient als een tweede onderdeel van het middel laat verzoeker gelden dat hij in de onmogelijkheid was om de nodige stavingstukken voor te leggen en dat er sprake is van overmacht. Hij verduidelijkt:

“Verzoeker kan de gevraagde documenten niet voorleggen omdat hij ze niet in zijn bezit heeft. Alle documenten werden afgenomen na zijn aankomst in Libië. Verzoeker kan daarnaast geen kopij opvragen van deze documenten uit Soedan, daar de politieke en administratieve situatie in de regio waar hij vandaan komt, zeer ingewikkeld blijft.

Verzoeker bevindt zich in een situatie van overmacht.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 8 maart 2022 (stuk 1), een samenlevingsakkoord van 1 april 2022 (stuk 2), drie getuigenissen over vrijwilligerswerk (stuk 3) en een mail van Justitie van 5 januari 2023 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4, 15 en 18 van de Kwalificatierichtlijn, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 52/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. In dat geval brengt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een advies uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 52/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet geweigerd kon worden aangezien hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hij komt tot dit besluit op basis van de volgende overwegingen:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat u op 7 januari 2020 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 520.000 EUR, deze laatste met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 3 jaar voor wat betreft een gedeelte van 390.000 EUR, omdat u schuldig werd bevonden aan bendevoering en mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. In het bijzonder werd vastgesteld dat er misbruik gemaakt werd van de precare situatie van de slachtoffers, waarvan sommigen minderjarig; dat van de betrokken activiteiten een gewoonte werd gemaakt; en dat het daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele vereniging betrof. U ging niet in beroep tegen dit vonnis waardoor het definitief is geworden.

Artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan weigeren indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 7 januari 2020.

Uit het vonnis blijkt dat u een vooraanstaande en coördinerende rol vervulde in een criminele bende die zich bezighield met grootschalige mensensmokkel. De bende waarbinnen u een leidinggevende rol speelde, opereerde op parkings naast of in de buurt van snelwegen, waar het de toegang forceerde tot de laadruimte van vrachtwagens die richting het Verenigd Koninkrijk reden en het transmigranten tussen de lading verstopte. In totaal werden er 131 feiten van mensensmokkel gepleegd door de bende, waaronder 76 feiten die op grond van het strafonderzoek aan u konden worden gelinkt en die bewezen werden geacht. De feiten, die op georganiseerde wijze plaatsvonden, bestrijken een periode van 155 dagen (vonnis correctionele rechtbank, p.29). Er werd hierbij systematisch misbruik gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de slachtoffers, waarvan een aantal minderjarig, zich bevonden (ibid., p.28). U hield zich samen met een andere beklaagde bezig met het coördineren en aansturen van de activiteiten van de bende, alsook met de financiële aangelegenheden. U voerde onderhandelingen over de te betalen bedragen; zag er nauwgezet op toe dat de slachtoffers betaalden; gaf andere bendeleden concrete instructies bij het smokkelen van de slachtoffers; en volgde de transporten, en de afloop ervan, op. U was bovendien bij een groot aantal transporten zelf aanwezig (ibid., p.30). De rechtbank achtte uw bewering als zou u “occasioneel hulp” geboden hebben maar hiervoor nooit geld gevraagd hebben, en uw ontkenning een mensensmokkelaar te zijn, niet geloofwaardig (ibid., p.30). Er werd u dan ook een gevangenisstraf van 4 jaar zonder uitstel en een zeer hoge geldboete (zie supra) opgelegd. De rechtbank wees er in zijn vonnis op dat georganiseerde mensensmokkel onlosmakelijk verbonden is met menselijk leed en gepaard gaat met aanzienlijke risico's voor de slachtoffers, waarbij men er niet voor terugdeinst om de fysieke integriteit en soms zelfs het leven van de gesmokkelde in gevaar te brengen. De rechtbank stelde daarbij vast dat u louter uit winstbejag had gehandeld en daarbij misbruik had gemaakt van de

kwetsbare positie van de slachtoffers (ibid, p.36). Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 7 januari 2020 staat het onmiskenbaar vast dat de criminele organisatie waarbinnen u een spilfiguur was, verantwoordelijk was voor grootschalige internationale mensensmokkel waarbij snel en persoonlijk geldgewin werd nagestreefd. Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd objectief zwaarwichtig, moreel bijzonder verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Mensensmokkel ondermijnt de openbare orde en bemoeilijkt de controle van de Belgische overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. De slachtoffers van mensensmokkel worden doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. Gelet op de aard van de feiten en de weerhouden verzwarende omstandigheden, de handelswijze van de bende, de omvang en het tijdsbestek van de feiten, uw coördinerende rol binnen deze bende, en de opgelegde straf, kan niet anders dan besloten worden dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4 Vw.

Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef in uw hoofde. Hierbij dient opnieuw de omvang van de smokkel en het tijdsbestek waarbinnen de feiten werden gepleegd te worden benadrukt (supra). Uit het vonnis blijkt voorts dat u uw handelen trachtte te minimaliseren door te stellen dat u slechts occasioneel mensen had geholpen, en dit zonder er geld voor te vragen, en door te ontkennen dat u een mensensmokkelaar bent (supra). Ook voor het CGVS bleef u de feiten minimaliseren. Zo stelde u dat jullie vrienden onder elkaar waren en elkaar hielpen met de doorreis. U stelde enkel dat het verkeerd was van u om commissie te vragen aan mensen die geld wilden overmaken (notities persoonlijk onderhoud d.d. 27.09.2022, p.8-9). Dit alles wijst op een totaal gebrek aan schuldinzicht en op een miskennis van de gerechtelijke veroordeling.

De vaststelling dat (i) u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf waarbij (ii) het georganiseerde karakter van de door u gepleegde feiten de veiligheid en openbare orde in gevaar heeft gebracht; (iii) u misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers; (iv) u van de activiteiten een gewoonte hebt gemaakt; (v) u louter uit winstbejag heeft gehandeld; (vi) geen enkel schuldinzicht noch berouw toont; en u (vii) aldus de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Geconfronteerd met de mogelijke toepassing van artikel 52/4 Vw., weet u uw handelen aan uw onwetendheid. U zou terechtgekomen zijn in een land waar u geen dak boven uw hoofd had en geen geld had (notities persoonlijk onderhoud d.d. 27.09.2022, p.9). Dit doet vooreerst geen enkele afbreuk aan de aard van de feiten, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid hierin. Zij tevens opgemerkt dat dergelijke redenen geenszins een verschoning vormen voor het plegen van misdrijven, en dat het eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming – waarbij u recht had op opvang minstens tijdens het de behandeling ervan – de door u aangehaalde problemen had kunnen oplossen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de constitutieve voorwaarden vervat in artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, aangezien u een gevaar vormt voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf. (...)

U legt geen documenten neer om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen, noch enige documenten die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

In het eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde en voor de nationale veiligheid. Hij erkent dat hij een zware fout heeft begaan en stelt hiervoor oprecht spijt te hebben. Hij weerlegt met dit betoog evenwel niet dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. In tegendeel, hij stelt in dit middelonderdeel zelf de ernst van de feiten te beseffen. Dat verzoeker met zijn toekomstig gedrag blijf wil geven van verbetering, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij definitief veroordeeld is voor een

bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om op grond van artikel 52/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet te besluiten dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving en daarom de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd. De commissaris-generaal diende dan ook niet te motiveren dat uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij actueel nog een werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de openbare orde of dat er nog een effectieve ernstige bedreiging voor de openbare orde van verzoeker uitgaat, zodat het betoog in deze zin niet dienstig is.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 8 maart 2022 waaruit kan blijken dat hem zowel elektronisch toezicht als penitentiair verlof werd toegekend (stukkenbundel verzoeker, stuk 1), een samenlevingsakkoord van 1 april 2022 waaruit kan blijken dat hij bij S. M. woont en moet bijdragen in het huishouden (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), getuigenissen waaruit kan blijken dat hij vrijwilligerswerk doet (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en een mail van de Justitie-assistent van 5 januari 2023 waaruit kan blijken dat hij zijn re-integratie voortzet en *“zich aan het dispositief (lijkt) te houden”* (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Geen enkel van deze stukken werpt een ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf en om die reden een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 52/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker geen *“acuut gevaar”* zou vormen *“voor de openbare orde”* of geen gevaar zou vormen *“voor de nationale veiligheid”*, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Evenmin toont verzoeker aan dat bij de beoordeling of hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet rekening moest worden gehouden met *“de mogelijkheid tot rehabilitatie en re-integratie in de samenleving”*.

Waar verzoeker in het eerste middelonderdeel nog verwijst naar het arrest met nr. 242 985 van 26 oktober 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu onderhavige zaak een beroep behelst tegen een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, daar waar het voorwerp van het beroep dat heeft geleid tot het arrest waarnaar verzoeker verwijst beslissingen van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod betrof. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 55/4, § 2, van de Vreemdelingenwet

Artikel 55/4, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”

Artikel 55/4, §2 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 9 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 17.1, d), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat de commissaris-generaal moet uitsluiten van de subsidiaire

beschermingsstatus wanneer de verzoeker om internationale bescherming een bedreiging vormt voor de samenleving (*Parl. St. Kamer*, 2014-15, nr. 54-1197/001, 23).

Aangezien hierboven, onder punt 2.3.2., reeds werd vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, wat door verzoeker niet op dienstige wijze wordt weerlegd of ontkracht, dient hij aldus overeenkomstig artikel 55/4, § 2, van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. In toepassing van de tweede zin van artikel 52/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet brengt de commissaris-generaal in het geval dat hij weigert de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf een advies uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de bestreden beslissing enkel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel.

Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). In zoverre verzoeker grieven aanvoert tegen dit advies, zijn deze dan ook niet dienstig. Het middel is niet-ontvankelijk in zoverre de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève wordt aangevoerd.

Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in, zodat ook de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat *in casu* de commissaris-generaal in zijn advies stelde van oordeel te zijn dat verzoeker “*noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar Soedan*” en dat een “*verwijderingsmaatregel (...) niet verenigbaar (is) met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet*”, zodat verzoekers betoog in het eerste middelonderdeel dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met alle elementen voorhanden en dat hij “*niet kan worden teruggedleid naar Soedan*” hoe dan ook feitelijke grondslag mist. Om dezelfde redenen is zijn betoog in het tweede middelonderdeel dat hij “*de gevraagde documenten niet (kan) voorleggen omdat hij ze niet in zijn bezit heeft*” nu alle documenten werden afgenomen na zijn aankomst in Libië en hij geen kopij kan opvragen van deze documenten uit Soedan, “*daar de politieke en administratieve situatie in de regio waar hij vandaan komt, zeer ingewikkeld blijft*”, niet dienstig.

2.3.5. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen terecht concludeert dat verzoeker in toepassing van artikel 52/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus aangezien hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, dient hij bovendien overeenkomstig artikel 55/4, § 2, van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN